

τὴν ὁποίαν προσκαλοῦνται, — εἰς τὸ νὰ γεινωσι, δηλαδή, νέα κτίσματα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, κοινωνοὶ τῆς θείας-φύσεως. Ἡ διὰ τὸν κόσμον ὁμῶς προμηθευθεῖσα παλιγγενεσία, ὡς εἶδομεν ἤδη, δὲν εἶναι παλιγγενεσία εἰς νεαν φύσιν, ἀλλ' εἰς ἐπάνοδον ἢ ἀποκατάστασιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἰς τὴν τελειότητά της.

Οὕτω δὲ καὶ εἶναι γεγραμμένον: «Ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδάμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν [ζωϊκὴν ὑπόστασιν], ὁ ἔσχατος Ἀδάμ εἰς πνευμα ζωσποιοῦν. Ἀλλ' οὐ πρῶτον τὸ πνευματικόν, ἀλλὰ τὸ ψυχικόν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν» (Α. Κορθ' ιε'. 45—47) Ὅντως δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, ἐπελάβετο ἢ ἐταύτισεν ἑαυτὸν πρὸς τὸν πρῶτον Ἀδὰμ καὶ τὸ γένος αὐτοῦ, μέσῳ τοῦ σπέρματος τοῦ Ἀβραὰμ (Ἐβρ. β (6), καὶ ἐγένετο βραχὺ τι παρ' ἀγγέλους ἠλατιωμένος, διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου. ὁπως χάριτι Θεοῦ υπὲρ παντὸς [ἀνθρώπου] γενησθαι θανάτου». Εκπληρώσας ὁμῶς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἠγέρθη ἐκ τῶν νεκρῶν κοινωνὸς τῆς θείας φύσεως, ἐξαγοραστὴς τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας, πλὴν μὴ ἀνήκων εἰς αὐτὴν πλεον, μὴ ὢν πλέον «ἐκ τῆς γῆς, χοϊκός», ἀλλὰ ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ, — ὁ Δεύτερος Ἀδάμ, πνεῦμα ζωοποιοῦν.

Ὁ πρῶτος Ἀδάμ ἦν ἡ ἀρχικὴ «ρίζα», ἐκ τῆς ὁποίας παρήχθη σύμπασα ἡ ἀνθρώπινος οἰκογένεια, καὶ συνεπεία τούτου καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς κατὰ σάρκα, ὡς υἱὸς τῆς Μαρίας, υἱὸς τοῦ Δαβίδ, υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ, ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἔννοιαν ἦτο βλαστὸς ἢ κλάδος ἐκ τοῦ Ἀδάμ (ἀλλὰ πεπροικισμένος, ὡς εἶδοαεν, μὲ ἀπαρμείωτον, τελείαν ζωὴν ἄνωθεν, ἧτις διετήρησεν αὐτὸν κενωρισμένον ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν). Ἡ θυσία δὲ ἑαυτοῦ ὡς ἀνθρώπου (ἐν ὑπακουῇ εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Πατρὸς), ἦν ἐκεῖνη, ἧτις οὐχὶ μόνον ἐξησφάλισε τὴν ὑπερύψωσιν αὐτοῦ εἰς τὴν θείαν φύσιν, ἀλλ' ἐξηγόρασεν εἰς αὐτὸν ἅπαν τὸ γένος τοῦ Ἀδάμ, ὡς ἐπίσης τὸ δικαίωμα τοῦ Ἀδάμ ὡς Πατρός ἢ «ρίζης» τοῦ γένους. Διὰ τῆς τοιαύτης ἐξαγοράσεως λοιπὸν τῆς θέσεως καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀδάμ ὁ Κύριος ἡμῶν

εἶναι ὁ Δεύτερος Ἀδάμ. Καὶ ὡς ἔδωκε τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ ζωὴν διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Ἀδάμ, οὕτως ἐπίσης ἐδυσίασε καὶ τὸ δυνατόν τῆς ὑπάρξεως ἰδίου αὐτοῦ γένους, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ κατὰ φυσικὸν τρόπον, χάριν τῶν τεκνῶν τοῦ Ἀδάμ, — ἵνα ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ δεχθῆ «πάντα θέλοντα» ἐκ τῆς οικογενείας τοῦ Ἀδάμ ὡς ἴδια αὐτοῦ τεκνα, ἀναγεννῶν αὐτοὺς, καὶ δίδων αὐτοῖς αἰωνίαν ζωὴν ὑπὸ εὐλόγους ὄρους. Μὴ ὦν, λοιπόν, πλεον «κλάδος» ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσοαὶ καὶ Δαβίδ, ὁ Κύριος ἡμῶν εἶναι νέα ρίζα, προωρισμένη νὰ παράσχη νέαν ζωὴν καὶ συντήρησιν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, — εἰς τε τὸν Ἀδάμ, τὸν Ἀβραὰμ τὸν Δαβίδ καὶ πᾶν ἄλλο μέλος ἢ κλάδον τῆς ἐκ τῆς ἁμαρτίας κατεστραμμένης οικογενείας, ὅσους ἤθελε δεχθῆ ταύτην ἐπὶ τοῖς ὄροις τῆς δι' ὄρκου ἡγγυημένης Διαθήκης.

Ὅπως εἶναι τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Κυρίου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ εἰς τὸ παρόντα αἰῶνα, οὕτω θέλει εἶσθαι τὸ ἔργον αὐτοῦ διὰ πάντας ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οἵτινες ἤθελον ἀποδεχθῆ αὐτὸ κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα. Τὸ πρῶτον-αὐτοῦ ἔργον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν του ἤδη εἶναι δικαίωσις εἰς ζωὴν (ἀνθρωπίνην ζωὴν) ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεὸν, ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τοῦ Θεοῦ : τὴν τοιαύτην ζωὴν ἀπέλαυε καὶ αὐτός, ὁ τέλειος ἄνθρωπος Ἰησοῦς, πρὸ τῆς εἰς θάνατον ἀφιερώσεώς του ἐν τῷ βαπτίσματι, καὶ τὴν ἰδίαν ζωὴν ἔχαιρεν καὶ ὁ τέλειος ἄνθρωπος Ἀδάμ πρὸ τῆς παραβάσεως ἢ διαφορὰ ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἡ ζωὴ μὲν αὐτῶν ἦν πραγματ κῶς τελεία, ἐνῶ ἡ ἡμετέρα λογίζεται ἀπλῶς τελεία ζωή. (Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ ὄρισμός του ἐδικαιώθημεν — διὰ πίστεως).

Ὁ Κύριος ἡμῶν παριστᾷ ἑαυτὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ ὡς κλῆμα, ἡ ὁποία παρομοίωσις καὶ παρέχει ἡμῖν ὄντως ἀρίστην εἰκόνα τῆς περὶ κλάδων καὶ ρίζης προτάσεως. Ὁ Ἀδάμ καὶ τὸ γένος αὐτοῦ ἦσαν τὸ ἀρχικὸν κλῆμα καὶ κλάδοι, οἱ προσβληθέντες ὑπὸ τοῦ μολύσματος τῆς ἁμαρτίας καὶ παράγοντες κακοὺς καρποὺς καὶ θάνατον. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἐγένετο ὁ νέος κλάδος, ἐνεκεντρίσθη εἰς τὸ Ἀδάμιαϊον κλῆμα, καὶ παρήγαγε διάφορον εἶδος καρποῦ. Εἶναι

ιδιότης τοῦ κλήματος ὅπως οἱ κλάδοι αὐτοῦ θάπνυνται διὰ τὸ ἀναπτύσσωνται ἀκολούθως εἰς ρίζος. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ ἐπὶ τοῦ Ἀδάμιοιου κορμοῦ ἐγκεντρισθεὶς κλάδος, ἐτάφη, ἔπαυσεν ὢν κλάδος, καὶ ἐγένετο ρίζα. Ἡ Ἐκκλησία αὐτοῦ κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα εἶναι κλάδοι ἐν αὐτῷ, καὶ ἔχουσι ὁμοίως τὸν καρπὸν αὐτῶν εἰς ἁγιασμὸν (Ρωμ. σί. 22), τῆς νέας αὐτῶν ζωῆς ἀντλουμένης ἐξ αὐτοῦ. Παρὰ πάντων ὁμοῦ τῶν κλάδων τοῦ παρόντος αἰῶνος ἀπαιτεῖται ὅπως οὐχὶ μόνον ὡς κλάδοι «φέρωσι καρπὸν πολὺν» ὡς αὐτός, ἀλλ' ἐπίσης ὅπως ὁμοίως πρὸς αὐτὸν τελικῶς ταφῶσι, καὶ γείνωσι μετ' αὐτοῦ μέρη τῆς ρίζης, ἣ τις κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος θέλει ἐνδυναμώσει καὶ συντηρήσει τὸ ἀναγεννηθὲν ἀνθρώπινον γένος.

Ἡ πεπτωκυῖα ρίζα, ὁ Ἀδάμ (μετὰ τῆς πρώτης Εὔας τῆς συντρόφου καὶ βοηθοῦ αὐτοῦ), ἐγέννησε τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς τὴν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου: ὁ δευτερός Ἀδάμ, ὁ Χριστός, (μετὰ τῆς νύμφης καὶ συμβοηθοῦ αὐτοῦ), ἐξαγοράσας τὰ δικαιώματα τοῦ πρώτου Ἀδάμ, ὡς ἐπίσης αὐτὸν καὶ τὸ γένος αὐτοῦ, θέλει εἶσθαι ἔτοιμος ὅπως ἀναγεννήσῃ πάντας τοὺς θέλοντας καὶ εὐπειθεῖς τὸ ἔργον δὲ τοῦτο καλεῖται «ἀποκατάστασις» (Πράξ. γ' . 19 — 23)— ἀπόδοσις ἐκ νέου τῶν προνομίων καὶ εὐλογιῶν, τῶν ἀπολεσθέντων ἐν τῷ πρώτῳ Ἀδάμ, εἰς τοὺς ὄντας ἀξίους, ὅπως ἡ ἀνθρωπότης, ἐπανορθουμένη, δυνηθῆ ἢ φέρῃ ὡς ἄμπελος τοῦ Κυρίου καρπὸν πολὺν εἰς δόξαν Θεοῦ. Σημειωτέον ἐντούτοις ὅτι τὸ προνόμιον τῆς ἀναδείξεως εἰς ρίζαν περιορίζεται εἰς τὸν Χριστόν, Κεφαλὴν τε καὶ σῶμα, «εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ Πατρός, ἐν ἁγιασμῷ πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν τῆς ἀληθείας», κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρόντος αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου. (Α. Πέτρ. α' . 2) Ὁ Δαβὶδ καὶ λοιποὶ ἅγιοι τῆς παλαιᾶς οἰκονομίας, (οἵτινες ἀπέθανον πρὶν ἢ ὁ «κλάδος» ταφῆ καὶ ἀναδειχθῆ εἰς «ρίζαν») οὐδέποτε δύναται ἢ γείνωσι μέρη τῆς «ρίζης», ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ πιστοὶ τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Μ' ὄλον τοῦτο, πάντες ὁμοῦ θέλουσι χορτασθῆ καὶ ἰκανοποιηθῆ ὅποιαν ἀφι-

χθῶσιν εἰς τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ, εἴτε ἡ ἐπιγεία ἔσεται αὕτη εἴτε ἡ οὐρανία. Εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος θέλει χαρισθῆ τὸ προνόμιον ὅπως καταστήσωσιν εἰς τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ, τοῦ τελείου ἀνθρώπου Χριστοῦ Ἰησοῦ, τοῦ ἁγίου «κλάδου» ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία, ἡ «Νύμφη» αὐτοῦ, τὸ «σῶμα» του, οἱ πιστοὶ ὑπ' αὐτὸν ἱερεῖς, οἱ ἀντιαναπληροῦντες ἤδη τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ, καὶ γενόμενοι «σύμφυτοι τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ», θέλουσι φορέσει τὴν ἐπουρανίαν αὐτοῦ εἰκόνα. — Α. Κορινθ. ιε'. 48, 49 Ἐβρ. ια. 39, 40.

«ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΑΙΩΝΟΣ».

«Καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλει καλεσθῆ Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεὸς Ἰσχυρός, Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, Ἄρχων Εἰρήνης». — Ἡσα. θ' 6.

Παρατηρήσαμεν ἤδη τὸ ἀρμόδιον τοῦ τίτλου «Θεὸς Ἰσχυρός», ὡς οὗτος ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὀλίγοι δὲ θὰ ἀμφισβητήσωσιν ὅτι αὐτὸς εἶναι πράγματι ὁ μόνος Θαυμαστός ἐξ ὅλης τῆς οἰκογενείας τοῦ Οὐρανίου Πατρός. Οὐδεὶς ἐπίσης θέλει ἀμφισβητήσῃ ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέγας Σύμβουλος ἢ Διδάσκαλος· ἢ ὅτι, καίτοι ἡ Βασιλεία αὐτοῦ μέλλει νὰ εἰσαχθῆ διὰ μεγάλης θλίψεως καὶ ἀνασιαιτώσεως, ἣτις θέλει ἐπιφέρει τὸν θάνατον τῶν παρόντων πονηρῶν· καθεσιῶτων· ὁ Κύριος ἡμῶν οὐχ' ἦτιον εἶναι ὁ Ἄρχων τῆς Εἰρήνης— ὅστις μέλλει νὰ καθιερώσῃ ἀσφαλῆ καὶ διαρκῆ εἰρήνην, ἐπὶ τῆς μόνης καταλλήλου βάσεως— τῆς δικαιοσύνης— τῆς ουμμορφώσεως πάντων πρὸς τὸν θεῖον χαρακτῆρα καὶ τὸ θεῖον σχέδιον. Ἐρχόμεθα δὲ τώρα εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ τίτλου, «Πατὴρ τοῦ μέλλοντος Αἰῶνος», τὸν ὁποῖον εὐρίσκομεν ἐξίσου προσήκοντα καὶ πλήρη ἐννοίας ὡς καὶ οἱ λοιποί.

Ὁ τίτλος οὗτος δὲν ἀντιφάσκει, ὡς τινες ἐφαντάσθησαν πρὸς ἄλλα πολυάριθμα Γραφικὰ ἐδάφια, τὰ ὁποῖα διακηρύττουσι τὸν Ἰεχωβὰ ὡς Πατέρα τῶν αἰῶνων, ἢ Αἰώνιον Πατέρα— «Θεὸν καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», ὡς ὁ Πέτρος λέγει (Α'. Πέτρ. α'. 3). Τοῦναντίον αἱ

Γραφαὶ σαφῶς διακηρύττουσιν ἰδιαίτεραν τινὰ σημασίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ τίτλος οὗτος θέλει ἐφαρμοσθῆ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἔλευσιν — ὅτι δηλ. θέλει εἶσθαι ὁ Πατὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ γεννηθῆ πάλιν κατὰ τὴν Χιλιετηρίδα. Πράγματι δὲ ὁ τίτλος οὗτος εἶναι ἀπλῶς ἰσοδύναμος τῶν λοιπῶν τιτλων, τοὺς ὁποίους ἐξητάσαμεν ἤδη — διότι οἱ τίτλοι νέος «Κύριος» τοῦ Δαβὶδ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, νέα «Ρίζα», ὁ Δεύτερος Ἀδάμ, συμπίπτουσι κατ' ἔννοιαν πρὸς τὸν τίτλον Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος ἢ αἰώνιος Πατήρ, ὅσους σημαίνει ἀπλῶς — ὁ Πατὴρ ὅσους χορηγεῖ αἰώνιον ζωὴν.

Ἄφοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐξηγόρασε τὸν κόσμον δαπάνη τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς, καὶ ἀφοῦ δυνάμει τῆς ἐξαγορᾶς ταύτης ἐγένετο Κύριος αὐτοῦ, ἀνορθωτῆς καὶ Ζωοδότης τοῦ κόσμου, καὶ ἀφοῦ ἡ κυρία ἔννοια τῆς λέξεως πατήρ εἶναι δοτὴρ τῆς ζωῆς, ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναλάβῃ μᾶλλον καταλληλότερον ὄνομα ἢ τίτλον τοῦ τίτλου «Πατὴρ τοῦ μέλλοντος Αἰῶνος» ἢ «Αἰώνιος Πατήρ», ὅπως παραστήσῃ τὴν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν κόσμον ὅσους μέλλει νὰ ἀναγεννηθῆ — νὰ γεννηθῆ πάλιν ἐκ τῶν νεκρῶν δι' ἀναστάσεως καὶ ἀποκαταστάσεως. Ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου μέλλει νὰ προέλθῃ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅσους, ὡς ἀμέσως κατωτέρω θέλομεν ἶδει, κατὰ τὴν θείαν προδιάταξιν ἠγάσασθαι αὐτὸν καὶ ἐπλήρωσεν ὑπὲρ αὐτοῦ πλήρη τιμὴν εἰς τὴν θείαν Δικαιοσύνην. Οὐχ' ἦτιον ὁμοίως, ὁ εἰς τὸ εἶναι ἐπαναχθεὶς κόσμος, ἀφοῦ τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως λήξει, θέλει ἀναγνωρίσει τὸν Ἰεχωβά ὡς τὴν μεγάλην ἀρχικὴν πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ εὐλογίας, τὸν ἀρχηγὸν τοῦ μεγάλου σχεδίου τῆς σωτηρίας, τοῦ ἐκτελεσθέντος ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, — τοῦ Μεγάλου Πατρὸς καὶ Κυρίου ἐπὶ πάντων. — Α. Κορθ. ιε' 24 — 28, γ'. 23. Ματθ. ιθ'. 28.

Ἐν πλήρει πρὸς ταῦτα συμφωνίᾳ εὐρίσκεται ἐπίσης καὶ ἡ προφητικὴ διακήρυξις, ἣτις ἐπὶ αἰῶνας περιήγαγεν εἰς ἀμηχανίαν σοφοὺς τε καὶ ἀσόφους, τοὺς φιλολόγους καὶ ἐρμηνευτάς, ὡς ἐπίσης τοὺς μελετῶντας ἀπλῶς τὰς Γραφὰς ἐννοοῦμεν τὸ προφητικὸν χωρίον: —

«**ΑΝΤΙ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΣΟΥ ΘΕΛΟΥΣΙΝ
ΕΙΣΘΑΙ ΥΙΟΙ ΣΟΥ.
ΑΥΤΟΥΣ ΘΕΛΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΣΕΙ ΑΡΧΟΝΤΑΣ
ΕΠΙ ΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΓΗΝ**».

— Ψαλμ. με'. 16. —

Οἱ Πατριάρχαι καὶ προφήται, καὶ ἰδίως πάντες ὅσοι ἀνήκουσιν εἰς τὸν γενεαλογικὸν κατάλογον ἐξ οὗ κατάγεται ὁ Κύριος ἡμῶν, μέσω Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ, εἰσὶν ἀπ' αἰῶνων τετιμημένοι διὰ τοῦ τίτλου τῶν «πατέρων» ἢ προγόνων τοῦ Μεσσίου, ἀκριβῶς ὡς τὸ χωρίον τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ παρόντος κεφαλαίου ὀνομάζει τὸν Δαβὶδ ὡς τὴν ρίζαν ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Μεσσίας, ὁ δίκαιος Βλαστός, ἤθελεν ἐξέλθει, καὶ διὸ ὁ Μεσσίας, ἤθελεν εἶσθαι υἱὸς τοῦ Δαβίδ. Ὅλον τοῦτο ὁμῶς μέλλει νὰ μεταβληθῇ ὁπότεν ἡ Ἐκκλησία, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, συμπληρωθῇ καὶ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ τῆς Κεφαλῆς ἐν δόξῃ, καὶ ὡς ὁ Πατὴρ τοῦ μέλλοντος διὰ τὴν ἀνθρωπότητα αἰῶνος ἀρχίσῃ τὴν παλιγγενεσίαν τοῦ κόσμου. Τότε, ἐκεῖνοι οἵτινες ἦσαν πρότερον πατέρες, θέλουσιν εἶσθαι υἱοί. Ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Δαβίδ, οὐδεὶς ἐξ ὧν αὐτῶν εἶχε ζωὴν, ὑπὸ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως: πάντες οὗτοι ἦσαν μέλη τοῦ εἰς θάνατον καταδικασμένου γένους. Ὅποτεν δ' ὁ Κύριος ἀνέλαβεν ἐφ' ἑαυτὸν τὴν ἡμετέραν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ συνεταύτισεν ἑαυτὸν πρὸς τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ καὶ Δαβίδ, καὶ ἐπετέλεσε τὸ ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως, τὸ ἔργον τοῦτο δὲν ἔσχε μόνον ἰσχὺν διὰ τὸν κόσμον ἐν γένει, ἀλλ' ἐπεκτείνεται ἐπίσης καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κατὰ σάρκα προγόνους αὐτοῦ. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐξηγόρασε τοὺς πάντας, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀποκτήσῃ ζωὴν (πλήρη, τελείαν, αἰώνιον) εἰμὴ δι' αὐτοῦ. Ὁ πιστεύων εἰς τὸν Υἱὸν ἔχει ζωὴν αἰώνιον ὁ δὲ ἀπειθῶν τῷ Υἱῷ οὐκ ὄψεται ζωὴν». (Ἰωάν γ'. 36). Συνεπῶς, ὁ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Δαβίδ καὶ πάντες οἱ προφῆται, ὡς καὶ σύμπαν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κόσμου, δεόν νὰ λάβωσι μέλλουσαν καὶ αἰώνιον ζωὴν ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἢ νὰ μὴ ἔχωσι

τοιαύτην διόλου διότι ἐκτὸς αὐτοῦ ὑπάρχει μόνον κατὰ κρι-
σις. Συνεπῶς, εἶναι ἀληθῆς ὅτι, ὁποῖαν ἐν τῷ ὠρισμένῳ
καιρῷ τοῦ Θεοῦ θὰ ἐξεγερθῶσιν οὗτοι ἐκ τοῦ θανάτου, τοῦτο
θέλει γείνει διὰ τοῦ μεγάλου Σωδοῦτου, τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις
θέλει εἶσθαι οὕτω Πατὴρ ἢ δοτὴρ τῆς ζωῆς αὐτῶν.

Ἐν σχέσει πρὸς ταῦτα ἀνάγκη ἐπίσης νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ
Γραφαὶ σαφῶς ὑποδεικνύουσι τὸν Οὐράνιον Πατέρα ὡς γεν-
νήτορα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Νύμφης τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς ἀ-
ναγεννήσεως. Εἰς ἀπόδειξιν τούτου, παρατηρήσατε τὰ ἐπό-
μενα Γραφικὰ ρητὰ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. «Ὁ Θεὸς καὶ
Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.... ἀνεγέννη-
σεν ἡμᾶς (Α. Πέτρ. α'. 3) Ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης ἐ-
πίσης διακηρύττει ὅτι «ἡμεῖς ἐγεννήθημεν ἐκ τοῦ
Θεοῦ» (Α. Ἰωάν. ε'. 18.) Ἐπίσης ὁ Ἀπόστολος Παῦλος,
λέγει «Ἡμῖν εἷς Θεός, ὁ Πατὴρ» (Α. Κορινθ. η'.
6) Αὐτὸς ἐξαπεστειλε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν ταῖς καρδίαις ἡ-
μῶν, διὰ τοῦ ὁποίου κράζομεν αὐτῷ «Ἀββᾶ ὁ Πατὴρ»
(Ρωμ. η'. 15.) Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἐπεμαρ-
τύρησε τὴν ἰδίαν ἀλήθειαν, εἰπὼν μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ
«Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ
Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν» (Ἰωάν. κ. 17). Τὸ κατὰ Ἰωάν-
νην δὲ Εὐαγγέλιον μαρτυρεῖ τὰ αὐτά, λέγον, «Ὅσοι δὲ ἔλα-
βον αὐτὸν ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι»,
καὶ ἀναγγέλλει περὶ τῶν τοιούτων ὅτι «ἐγεννήθησαν οὐκ ἐξ
αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀν-
δρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ (Ἰωάν. α'. 12, 13.) Ὡσαύτως ὁ Ἀ-
πόστολος Ἰάκωβος διδάσκει περὶ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων
ὅτι, «Βουληθεὶς ἀπεκύησεν ἡμᾶς λόγῳ ἀληθείας, εἰς τὸ εἶ-
ναι ἡμᾶς ἀπαρχὴν τινα τῶν αὐτοῦ κτισμάτων». — Ἰάκωβ.
α'. 18.

Καὶ ὄντως, πάντα τὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀφορῶντα χωρία
δηλοῦσιν ὅτι οἱ πιστοὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου,
δὲν εἶναι τέκνα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τέκνα τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ,
γεγεννημένοι ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ Πατρὸς, καὶ προωρισμέ-
νοι νὰ ὦσι «κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ
εἶπερ συμπάσχωμεν ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν» — Ρωμ. η. 17.

Ἄφ' ἐτέρου, ἡ σχέσις ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν ρητῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἀνακηρύττεται οὔσα σχέσις ἀδελφῶν, καὶ οὐχὶ υἱῶν Ὁμιλῶν περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἀπόστολος λέγει, «Οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφούς αὐτούς καλεῖν» ὡς προφητικῶς εἶναι γεγραμμένον: «Ἀναγγεῖλῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας ὑμνήσω σε». Καὶ πάλιν, «Ἴδου ἐγὼ καὶ τὰ παιδία [τοῦ Θεοῦ] ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεὸς». Οὗτοι εἶναι οἱ «πολλοὶ υἱοὶ», τοὺς ὁποίους ὁ Πατὴρ φέρει εἰς τὴν δόξαν, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, Χριστοῦ Ἰησοῦ καθ' ἑσῶν δ' ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, διακηρύττεται πάλιν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ἐν τῇ ἀναστάσει αὐτοῦ, ἐγένετο «πρωτότοκος ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς». — Ρωμ. η'. 29 Ἐβρ. β' 10—13.

Τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀποδόσεως τῆς ζωῆς εἰς τὸν κόσμον ἐν γένει ἀναβάλλεται μέχρις οὗ τὸ σῶμα τοῦ Ζωοδότου συμπληρωθῆ ἄχρις οὗ οἱ «ἀδελφοί», μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ Λυτρωτοῦ αὐτῶν, προσληφθῶσιν ὡς υἱοὶ τῆς δόξης, καὶ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως. Ἀκόμη καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ἐκείνων ἐκ τοῦ κόσμου (τῶν ἀγίων τῆς παλαιᾶς οἰκονομίας), τῶν ὁποίων ἡ πίστις καὶ ἀφοσίωσις εἰς τὸ θεῖον θέλημα ἐδοκιμάσθη ἤδη καὶ ἐνεκρίθη, — καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη δὲν δύναται ν' ἀποδοθῆ ἡ ζωὴ, ἕως οὗ τὸ σῶμα τοῦ μεγάλου ἀντιτύπου τοῦ Μωϋσέως (τῆς Ἐκκλησίας) συμπληρωθῆ τελείως. (Πράξ. γ'. 22—23), Ὡς εἶναι γεγραμμένον, «ἵνα [αὐτοὶ] μὴ χωρὶς ἡμῶν [τῶν νικητῶν τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αἰῶνος, τοῦ Σώματος τοῦ Κεχρισμένου] τελειωθῶσιν» — οὐδὲ κληρονομήσωσι τὰ γῆϊνα ἀγαθὰ τὰ εἰς αὐτοὺς ὑποσχεθέντα. — Ἐβρ. ια'. 39, 40.

Ἀπὸ τῆς τοιαύτης, λοιπόν, ἀπόψεως τῆς ἀπολυτρώσεως, ἣτις εἶναι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ ἐξ ἀφειρησίας τῆς κυριαρχίας τῆς γῆς, τῆς ἀπολεσθείσης ἐν τῷ Ἀδάμ καὶ ἀπολυτρωθείσης διὰ τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐξαγορασθείσης διὰ τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ αἵματος, κατανοοῦμεν τὸν τίτλον τοῦ Χριστοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ζωοδότου καὶ Πατρός διὰ πάντας τοὺς ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ἀδάμ, οἵτινες θέλουσιν ἀποδεχθῆ τὰς εὐλογίας τῆς ἀποκαταστάσεως ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς Νέας

Διαθήκης, καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης καὶ μόνον δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πῶς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἠδύνατο νὰ εἶναι ἀμφότερον, Ρίζα μὲν καὶ γένος τοῦ Δαβίδ, ὡς ἐπίσης Υἱὸς τοῦ Δαβίδ, Πατὴρ τοῦ Δαβίδ καὶ Κύριος τοῦ Δαβίδ.

Ἐν σχέσει δὲ πρὸς ταῦτα προσήκει νὰ ἐρωτήσωμεν, πῶς συμβαίνει ὥστε ἡ Ἐκκλησία τοῦ παρόντος Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, οὔσα καὶ αὐτὴ μέρος τοῦ κόσμου, «τέκνα ὀργῆς ὡς καὶ οἱ λοιποὶ» (Ἐφεσ. β'. 3), καὶ ἔχουσα ἀνάγκην νὰ λάβῃ πείραν τῆς συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν διὰ τῆς ἀξίας τοῦ μεγάλου ἐξιλασμοῦ, διατελεῖ, καθ' ὅτανδῆποτε ὀρθὴν καὶ δικαίαν ἔννοιαν, κεχωρισμένη καὶ διακεκριμένη τοῦ κόσμου, ὥστε τὰ μὲν μέλη αὐτῆς νὰ ὀρίζονται ὡς «υἱοὶ Θεοῦ», ἐνῶ ὁ κόσμος νὰ ὀρίζεται υἱοὶ τοῦ Ζωοδότου, τοῦ Χριστοῦ ;

Ἡ διάκρισις αὕτη ἔγκειται εἰς τὸ γεγονός, καθ' ὃ, διὰ μὲν τὸν κόσμον, οὐχὶ μόνον ἠγόρασεν ὁ Κύριος Ἰησοῦς τὰ ἀνθρώπινα αὐτῶν δικαιώματα διὰ ζωὴν, ἀλλὰ μέλει ἐπίσης ν' ἀποδώσῃ τὰ ἐξηγορασμένα αὐτὰ δικαιώματα τοῦ ζῆν εἰς τοὺς εὐπειθεῖς ἐξ αὐτῶν, μέσω τοῦ βαθμιαίου ἔργου τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία, ὄλωσ τὸναντίον, δὲν λαμβάνει τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος αὐτῆς ἐξηγόρασεν ὑπὲρ αὐτῆς. Ἡ τοιαύτη ζωὴ λογίζεται, λογαριάζεται εἰς τοὺς πιστοὺς τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος εἰς τὸ ὅτι οὗτοι δικαιοῦνται (ἢ τελειοῦνται, ἐπαναφέρονται εἰς τὸν τέλειον ἀνθρωπισμὸν) διὰ πίστεως — οὐχὶ πραγματικῶς. Ἡ διὰ πίστεως δὲ καταλογιζομένη ἀνθρωπίνη τελειότης εἶναι δι' εἰδικόν τινα σκοπὸν : τοῦτέστιν, ὅπως οἱ τοιοῦτοι δυνήθωσι νὰ θυσιασῶσι τὴν εἰς αὐτοὺς καταλογιζομένην ἀνθρωπίνην αὐτὴν ζωὴν μεθ' ὄλων αὐτῆς τῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων εἰς τὴν θείαν ὑπηρεσίαν, καὶ λάβωσιν εἰς ἀνταλλαγμα αὐτῆς τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ γείνωσι κοινωνοὶ τῆς θείας φύσεως.

Ἡ ἐπίγειος ζωὴ καὶ αἱ ἐπίγειοι εὐλογίαι ἀπωλέσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀδάμ καὶ ἡ τοιαύτη ζωὴ καὶ εὐλογίαι καὶ οὐχὶ ἄλλο τι ἀπελυτρώθησαν διὰ τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν

καὶ ταῦτα καὶ οὐχὶ ἄλλα τινὰ θὰ χορηγηθῶσιν αὐτοῖς ἐπὶ τέλους κατὰ τοὺς καιροὺς τῆς ἀποκαταστάσεως. Ἄλλ' ἢ Ἐκκλησία, τὸ σῶμα, ἡ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ, καλεῖται ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὡς εἰδικῶς «ἐκλεκτή» τις τάξις, κεκλημένη εἰς οὐρανίαν κλῆσιν, εἰς ἄνω κλῆσιν, ὅπως γεινη συγκληρονόμος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου καὶ Λυτρωτοῦ αὐτῆς. Καὶ καθὼς ὁ Ἰησοῦς προσέφερε τὴν τελείαν αὐτοῦ θυσίαν «τὸν ἀνθρωπον Χριστὸν Ἰησοῦν», καὶ ἀντημείφθη διὰ τῆς θείας φύσεως, τοιοῦτοτρόπως καὶ οἱ πιστοὶ τοῦ παρόντος Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος ἔχουσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ προσφέρωσι τοὺς ἀτελεῖς ἑαυτῶν (τοὺς δεδικαιωμένους ἢ λογιζομένους τελείους διὰ τῆς ἀξίας τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Χριστοῦ) ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Θεοῦ οὕτω δὲ πράττοντες ἀποκνοῦνται, ἀναγεννῶνται ἐκ τοῦ πνεύματος, ὅπως ὦσι «νέα κτίσματα», «υἱοὶ τοῦ Ὑψιστου», δεκτοὶ ὡς ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ— μέλη τοῦ «βασιλείου ἱερατεύματος», τοῦ ὁποίου αὐτὸς εἶναι ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς. Οὗτοι ἐλκύονται ἤδη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς, δὲν ἐλκύονται ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ, ὡς θὰ συμβαίη διὰ τὸν κόσμον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. (Παράβαλλε. Ἰωάν. σί'. 44, ιβ'. 32). Ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὁ Πατὴρ ἐλκύνει εἰς τὸν Χριστὸν αὐτὸς, ὡς πρωτότοκος ἀδελφός, προσδέχεται αὐτοὺς ὡς «ἀδελφούς», καὶ βοηθεῖ αὐτοὺς ὅπως βαδίσωσιν εἰς τὰ ἔχνη αὐτοῦ ἐν τῇ στενῇ ὁδῷ τῆς μέχρι θανάτου αὐτοθυσίας. Οὕτως οἱ τοιοῦτοι δύνανται νὰ συναποθάνωσι μετ' αὐτοῦ καὶ λογισθῶσιν ὡς συνθυσιάζοντες μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ταυτῷ ὡς ἄξιοι νὰ εἶναι συγκληρονόμοι μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Βασιλείᾳ καὶ τῷ ἔργῳ, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ εὐλογῆσῃ τὸν κόσμον καὶ παράσχῃ αἰώνιον ζωὴν εἰς πάντας ὅσοι θέλουσι δεχθῆ αὐτό. Περὶ τῶν τοιούτων ρητῶς λέγεται ὅτι μέλλουσι νὰ ἀνταναπληρώσωσι τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ, νὰ «συμπάθωσι μετ' αὐτοῦ». (Κολοσ. α'. 24. Β'. Τιμοθ. β'. 12). Τοιοῦτοτρόπως; ὅθεν, ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐξαιρετικῶς διάφορος ἀπὸ τῆν θέσιν τοῦ κόσμου ἐν γένει, ὡς ἐπίσης ἡ κλῆσις αὐτῆς εἶναι ὑψηλῆ, ἕξοχος κλῆσις, κλῆσις οὐρανία, καὶ τὸ βραβεῖον αὐτῆς μέλλει νὰ εἶναι ἡ θεία φύσις. —

Β'. Πέτρ. α . 4.

Τοῦτο εἶναι τὸ μέγα «μυστήριον» ἢ ἀπόρητον, τὸ ὁποῖον, ὡς ἀπόστολος δηλοῖ, εἶναι ἡ κλεις, ἄνευ τῆς ὁποίας εἶναι ὄλως ἀδύνατον νὰ κατανοήσῃ τις τὰς ἐπαγγελίας καὶ προφητείας τοῦ θείου Λόγου (Κολοσ. α . 26). Ὁ Οὐράνιος Πατήρ προέθετο ἐν ἑαυτῷ ὅπως δημιουργήσῃ ἀνθρώπινον γένος, ὀλίγον τι κατώτερον τῶν ἀγγέλων, ἐκ τῆς γῆς χοῖκούς καὶ ἀρμοδίους διὰ τὴν γῆν, ἐν τῇ Παραδεισεῖα αὐτῆς καταστήσει: προεγνώριζεν ὁμοῦς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πτώσεως, ὡς καὶ τὴν δι' αὐτῆς εὐκαιρίαν πρὸς ἐκδήλωσιν θείας δικαιοσύνης, θείας ἀγάπης, καὶ θείας δυνάμεως. Ὡς δὲ προδιέταξεν ὅπως εἰς τὸν Μονογενῆ Αὐτοῦ Υἱόν, τὸν Λόγον, ἔδει νὰ χορηγηθῇ ἡ εὐκαιρία ὅπως ἀποδείξῃ τὴν πρὸς τὸν Πατέρα καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης πιστότητα του, γενόμενος Λυτρωτῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κληρονόμος οὕτως ὄλου τοῦ πλούτου τῆς θείας χάριτος, καὶ Κύριος ἐπὶ πάντων, δεύτερος μετὰ τὸν Πατέρα, ἵνα ᾖναι πρωτεύων ἐν πᾶσι, — οὕτως ἐπίσης προώρισεν ὅπως, πρὶν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐν γένει ἀνυψωθῇ ὑπὸ τοῦ Λυτρωτοῦ αὐτῶν, κάμη οὕτως ἐκλογὴν «μικροῦ τινος ποιμνίου», ἐξ ἀπόψεως χαρακτῆρος καὶ πιστότητος τῶν μελλόντων ν' ἀποτελέσωσιν αὐτό, ὅπως οἱ τοιοῦτοι ὦσι συγκληρονόμοι τοῦ Μονογενοῦς, καὶ συμβασιλεύοντες μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Βασιλείᾳ Του, ὄντες ὑπέρτεροι ἀγγέλων, ἀρχῶν καὶ δυνάμεων, καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου.

Κατὰ συνέπειαν, ὄθεν, ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει ὅτι εἴμεθα «ἐκλεκτοὶ κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ Πατρός, διὰ τοῦ ἁγιοσμοῦ τοῦ πνεύματος» (Α'. Πέτρ. α'. 2) Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος προσεπιβεβαιοῖ τὴν δῆλωσιν ταύτην, λέγων, «Ὅς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνης τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς». Ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ ἐπὶ πλέον ᾖν ὅπως «οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς καρδίας (διανοίας) ἡμῶν φωτισθῶσιν, εἰς τὸ εἰδέναι ἡμᾶς τις ἡ ἐλπίς τῆς κλήσεως αὐτοῦ, τις ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις, καὶ τὸ τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας». Γνωρίζει δὲ ἡμῖν ὅτι τὸ πρὸς ἡμᾶς ἔλεος αὐ-

τοῦ ἐπῆλθε χωρὶς ἡμεῖς νὰ ἔχωμεν πράξει τι διὰ τὸ ὁποῖον
 νὰ εἴμεθα ἄξιοι αὐτοῦ διότι ὁ Θεὸς, «ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς
 τοῖς παραπτώμασι, **συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ**, καὶ
 συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ
 Ἰησοῦ, ἵνα ἐνδείξῃται ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις τὸ
 ὑπερβάλλον πλοῦτος τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν χρησιότητι ἐφ'
 ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποίημα, κτι-
 σθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοι-
 μασεν ὁ Θεὸς ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν». — Ἐφεσ. α'.
 17 — 19, β. 4 — 10.

ὦ, τὶ τερψίδυμοι ᾠδαὶ
 Ἐν μέσῳ τῆς Σιών ἠχοῦν !
 Τὶ μελωδία, τὶ φωναί,
 Στους λόφους τῆς νῦν ἀντηχοῦν !
 Δόξα ψάλλετε λαοί,
 Δόξα, οὐρανοὶ καὶ γῆ.
 Ὡσαννά, Ὡσαννά, ὡσανὰ τῷ Υἱῷ Δαβίδ.

—
 Λαοὶ νῦν ψάλλουσιν ἰδοὺ
 Δόξα τῷ πάντων βασιλεῖ !
 Νά, ὁ Σωτὴρ κραζοῦν ὁμοῦ,
 Ἄπαντας σώζει κι' εὐλογεῖ.

—
 Τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ
 Πᾶσιν ψυχὴν χαρᾶς πληροῖ.
 Καὶ Ἰουδαίου κι' Ἑθνικοῦ
 Διὸ πᾶν στόμα τὸν αἰνεῖ.

—
 Τὸν Κύριον τε καὶ Υἱόν
 Τὸν τοῦ Δαβίδ, ὑμνεῖτε σεῖς.
 Ὅστις πληροῖ τὸν οὐρανόν,
 Ὅστις ἀνάσσει ἐπὶ γῆς.